

.Yabl

Ліза Лашкул

“Качур. Контрабас”: як інструмент став "коханкою" музиканта

Протягом майже двох годин на сцені актор встигає добряче попоїсти. Він п'є сирі яйця, смажить їх на пательні та вечеряє, поки ви сидите голодні в залі. І носить піджак з яйцями на спині. А ще час від часу ходить майже голий. Звучить абсурдно, але якщо копнути далі, то можна побачити дуже глибокий сенс.

"Качур. Контрабас" — одноактний монолог самотнього музиканта, якого грає Ігор Качур у театрі "Актор". І настільки сильно та яскраво, що кожне його слово змушує хвилюватися та відчувати. Це історія про стосунки. Не з жінкою, не з чоловіком, а з музичним інструментом. Хтось, мабуть, сміятиметься, але саме ці взаємини забирають найбільше людського часу — цілу вічність.

У центрі сюжету — контрабасист-невротик, який любить і ненавидить все у своєму житті: маму, вокалістку Сару та контрабас, що замінив йому жінку. Про інструмент потрібно дбати, як про живу істоту. Він витіснив із життя свого власника всі інші людські стосунки, навіть сексуальні. Лишилася лише стабільна робота в державному оркестрі та музика. Впродовж вистави складно не помітити посилення до Зюскінда (на творі якого і побудоване все дійство) та Фрейда. Наприклад, біографічний факт з щоденників про його непрості стосунки з батьком. Але у голові нашого головного героя слова "з тебе нічого путнього не виросте", "у тебе немає таланту" звучать голосом матері.

А що ж Сара? Дівчина навіть не знає нашого контрабасиста. А той ніяк не наважиться з нею поговорити. І навіщо? В один момент він починає звинувачувати її за походи до рибного ресторану з різними чоловіками (а ми навіть не знаємо, чи було це насправді), маму — за недостатню кількість любові, а контрабас — за те, що заважає жити і будувати стосунки з жінками. Усіх, але не себе.

Та найбільше ця вистава запам'ятовується не історією поневірянь маленької, мізерної людини, а виходами Ігора Качура до залу. Відчуваєш, як поступово зникає та лінія, що розділяє сцену та глядачів. Усі немов би стають акторами і починають грати свою роль.

Якщо ж ви збираєтеся на "Контрабас" через музику, то ми вимушені вас трохи засмутити. Головний герой у виставі наживо не грає. Та другорядних персонажів — Брамса, Бетховена, Гайдна, Керубіні й інших класиків — ви неодмінно згадаєте.

Насправді всі ми трохи контрабасисти. Живемо на роботі, маємо далеку мрію "Сару", яку часто навіть не намагаємося втілити в реальність. І все. "Контрабас" змушує подумати: чи все я роблю так, як хочу? Чи подобається мені, чим займаюся? Чи своїм життям я живу?